

Arrest

nr. 286 628 van 27 maart 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54 / 3de verd.
1050 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 mei 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. DE WOLF verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 april 2022 dient de verzoekster, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 3 mei 2022 wordt een overnameverzoek gericht aan de Spaanse autoriteiten, die op 10 mei 2022, in toepassing van artikel 13, lid 1, van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, instemmen met het verzoek om overname (hierna: Dublin III-verordening).

Op 17 mei 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing die per aangetekende brief van 19 mei 2022 naar de verzoekster wordt verzonden. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt ~~aan de heer/~~ mevrouw, die verklaart te heten:

naam: J. (...)

voornaam: A. (...) B

geboortedatum: (...).1994

geboorteplaats: F. K. (...)

nationaliteit: Gambia

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Spanje ⁽²⁾ toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 13 (1) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Mevrouw J., A. (...) B verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Gambia te zijn, bood zich op 14.04.2022 bij onze diensten aan waarbij zij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Zij diende op 14.04.2022 een formeel verzoek voor internationale bescherming in. De betrokkene legde daarbij geen persoonlijke documenten voor en verklaarde dat ze haar paspoort in het centrum had laten liggen en haar identiteitskaart ergens onderweg was verloren.

Onderzoek van haar vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac ten gevolge van een vergelijking met de krachtens artikel 14 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene op 03.03.2022 illegaal het grondgebied van de lidstaten betrad via Spanje.

De betrokkene werd in het kader van haar verzoek voor internationale bescherming gehoord op 26.04.2022. Zij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Verder verklaarde ze ook geen familie te hebben, noch in België, noch in Europa.

Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde op 09.10.2021 legaal (met paspoort) vanuit Gambia naar Marokko te hebben gereisd en dat ze vervolgens tot 27.01.2022 in Marokko verbleef. De betrokkene verklaarde vervolgens illegaal naar Spanje met de boot te hebben verder gereisd op 29.01.2022 (volgens haar verklaringen verbleef ze 3 maanden in Spanje in Gran Canaria en Sevilla) om dan op 08.04.2022 via Frankrijk naar België verder te reizen. De betrokkene verklaarde het Belgisch grondgebied te hebben bereikt op 12.04.2022.

De betrokkene stelde dat zij besloot om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen in België omdat ze veel vrienden heeft in België en omdat ze van België houdt. Zij uitte verzet tegen een overdracht aan Spanje omdat haar kennissen in België wonen, en niet in Spanje.

Op 03.05.2022 werd een overnameverzoek gericht aan de Spaanse instanties. Het verzoek aan de Spaanse instanties werd op 10.05.2022 conform artikel 13 (1) van Verordening 604/2013 aanvaard.

De Spaanse instanties vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Madrid of via de luchthaven van Barcelona.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij en zijn gezin door een overdracht aan Spanje een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Spanje omdat haar kennissen allemaal in België wonen, en niet in Spanje. Hieromtrent merken we op dat het de betrokkene niet toekomt om zelf te bepalen in welk land haar asielaanvraag dient te worden behandeld. Dat de betrokkene meer van België dan van Spanje houdt omdat al haar kennissen in België wonen, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Spanje. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

De Spaanse instanties stemden op 10.05.2022 in met de overname van betrokkene met toepassing van artikel 13 (1) van Verordening 604/2013: "Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs (...) dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden."

Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Spaanse autoriteiten onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse instanties de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De situatie van verzoekers om internationale bescherming in Spanje wordt onder andere belicht in AIDA-rapporten ("Asylum Information Database"), een project dat mede gecoördineerd wordt door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) (zie Teresa De Gasperis - ACCEM (Asociación Comisión Católica Española de Migración), "Asylum Information Database - Country Report : Spain - 2021 Update", laatste update op 21.04.2022 verder AIDA-rapport genoemd. (AIDA-ES_2021update.pdf (asylumineurope.org)). Een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Het rapport stelt dat er de laatste jaren meldingen zijn geweest over een moeilijke toegang tot opvangvoorzieningen en tot de asielprocedure voor verzoekers die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013 ("In recent years, including in 2019 and 2020, there have been reports of Dublin returnees not being able to access reception conditions (see Reception Conditions: Criteria and Restrictions)", p. 60 en "While Dublin returnees face important obstacles in accessing the reception system, they may also face obstacles in re-accessing the asylum procedure", p.61). Nochtans vermeldt het rapport ook dat het OAR net aan deze groep verzoekers prioriteit geeft qua afspraken voor het registreren van een verzoek om internationale bescherming (The OAR prioritises their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application", p. 61).

De Spaanse instantie bevoegd voor opvangvoorzieningen vaardigde overigens een instructie uit om erop toe te zien dat verzoekers die overgedragen worden aan Spanje niet uitgesloten worden van het opvangsysteem ("... the Ministry of Labour, Migration and Social Security issued an instruction establishing that asylum seekers shall not be excluded from the reception system if they left voluntarily Spain to reach another EU country", p.60). Verder lezen we in het rapport dat de bevoegde instanties maatregelen treffen om deze problemen op te lossen en verdere problemen te voorkomen ("... Instead, emergency measures are taken and asylum seekers are provided new available places where they can be hosted", p. 99 en "As a response to the issue of overcrowding, the new appointed Ministry of Inclusion, Social Security and Migration started to negotiate in early 2020 with a private company (Sociedad de Gestión de Activos procedentes de la Reestructuración Bancaria - Sareb) the possibility of using empty apartments for the reception of asylum seekers and undocumented migrants", p. 103). Het AIDA-rapport meldt verder dat de omstandigheden in de opvangstructuren niet verslechterd zijn ondanks de verhoogde instroom en dat de opvangcapaciteit uitgebreid werd ("While the increase in arrivals of asylum seekers through 2018 has exacerbated difficulties in accessing reception, the actual conditions in reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased", p.105). Het rapport vermeldt overigens nergens dat de levensomstandigheden in de opvangstructuren ontoereikend of ondermaats zijn.

Gelet op het bovenstaande kan er niet automatisch van worden uitgegaan dat de betrokkene bij overdracht geen toegang zal krijgen tot de Spaanse opvangvoorzieningen of tot de procedure om te verzoeken om internationale bescherming. Hoewel uit het AIDA-rapport blijkt dat er op deze gebieden moeilijkheden bestaan in Spanje, kunnen we hieruit niet besluiten dat er dermate structurele tekortkomingen zijn dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor gezond te zijn.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van haar verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Spanje verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Spaanse autoriteiten worden tenminste 6 (via Dublinet) of 10 werkdagen (charter) vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13 (1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden (...)"

Op 30 september 2022 werd de verzoeker daadwerkelijk teruggebracht naar Spanje, via de luchthaven van Barcelona.

Op onbekende datum keert de verzoekster terug naar België en op 10 januari 2023 dient zij hier opnieuw een verzoek om internationale bescherming in.

Op 13 januari 2023 wordt in het kader van dit nieuwe verzoek om internationale bescherming nogmaals een overnameverzoek gericht aan de Spaanse instanties, die op 23 januari 2023, in toepassing van artikel 13, lid 1, van de Dublin III-verordening, instemmen met het verzoek om overname.

Op 17 februari 2023 neemt de gemachtigde vervolgens opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekster wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. Ter terechtzitting legt de vertegenwoordigster van de verweerder, op vraag van de advocaat van de verzoekster naar een bewijs van betekening van de bijlage 26^{quater} van 17 februari 2023, een stuk neer waaruit blijkt dat de verweerder op 20 februari 2023 een aangetekend schrijven naar de verzoekster heeft verstuurd. De vertegenwoordigster van de verweerder licht toe dat het gaat om de

beslissing van de gemachtigde van 17 februari 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering, volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. Het belang moet bestaan op het moment van het indienen van het beroep en moet tevens blijven voort bestaan tot op het ogenblik van de uitspraak.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoekende partij, komt het de verzoekende partij toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Het procesbelang raakt de openbare orde en dient desnoods ambtshalve door de Raad te worden onderzocht.

De Raad wijst erop dat in de beschikking van 26 januari 2023 aan de beide partijen de volgende vraag werd gesteld:

“(…)

Bovendien vraagt de Raad aan beide partijen om met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken aan de Raad met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij, die mogelijks een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van het huidig beroep, meer bepaald of de verzoekende partij zich nog op het Belgische grondgebied bevindt en of zij ondertussen desgevallend het voorwerp heeft uitgemaakt van een statuutwijziging.

(…)”

In antwoord op deze vraag heeft de verweerder op 17 februari 2023 informatie bijgebracht waaruit blijkt dat de verzoekster, nadat zij op 30 september 2022 daadwerkelijk werd overdragen aan Spanje, op 10 januari 2023 in België een nieuw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Hieruit blijkt tevens dat de verzoekster op 10 januari 2023 in het bezit werd gesteld van een bijlage 26^{quinquies}, dat de Belgische autoriteiten op 13 januari 2023 andermaal een overnameverzoek hebben gericht aan de Spaanse instanties, dat Spanje op 23 januari 2023 met dit verzoek heeft ingestemd en dat de verweerder op 17 februari 2023 opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) heeft getroffen.

Deze gegevens worden ter terechtzitting in het debat gebracht en zij worden door de advocaat van de verzoekster niet betwist.

Aldus blijkt dat de verzoekster, na de uitvoering van het thans bestreden overdrachtsbesluit (op illegale wijze) is teruggekeerd naar België alwaar zij recent, op 10 januari 2023, een nieuw verzoek om

internationale bescherming heeft ingediend. Door de illegale terugkeer en het indienen van dit nieuwe beschermingsverzoek is de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris er hoe dan ook toe gehouden om een nieuw overdrachtsbesluit te nemen teneinde opnieuw te kunnen overgaan tot een overdracht van de verzoekster aan Spanje. Dit blijkt, *mutatis mutandis*, uit hetgeen het Hof van Justitie heeft vastgesteld in zijn arrest van 25 januari 2018, *Bundesrepublik Deutschland t. Aziz Hasan*, C-360/16.

Het Hof verklaarde immers voor recht: “*Artikel 24 van verordening nr. 604/2013 moet aldus worden uitgelegd dat in een situatie als aan de orde in het hoofdgeding, waarin een onderdaan van een derde land, na in een eerste lidstaat om internationale bescherming te hebben verzocht, aan deze lidstaat is overgedragen na de afwijzing van een in een tweede lidstaat ingediend nieuw verzoek, en vervolgens zonder verblijfstitel naar het grondgebied van die tweede lidstaat is teruggekeerd, tegen die onderdaan een terugnameprocedure kan worden gevoerd, en dat hij niet opnieuw kan worden overgedragen aan de eerste lidstaat zonder dat een dergelijke procedure wordt gevolgd.*”

Bijgevolg kan de verzoekster thans onmogelijk nog op grond van het thans aangevochten overdrachtsbesluit worden overgedragen aan Spanje. De bestreden beslissing heeft zijn volledige uitvoering gehad en heeft thans geen enkel rechtsgevolg meer. De verweerder moet opnieuw bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor het op 10 januari 2023 in België ingediende verzoek om internationale bescherming. Dit heeft de verweerder inmiddels ook gedaan, door op 13 januari 2023 opnieuw een overnameverzoek te richten aan de Spaanse autoriteiten, die op 23 januari 2023 in toepassing van artikel 13, lid 1, van de Dublin III-verordening instemmen met het verzoek om overname. Op 17 februari 2023 nam de gemachtigde opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Bijgevolg kan niet worden ingezien welk concreet belang de verzoekster nog heeft bij de eventuele nietigverklaring van de thans bestreden bijlage 26^{quater}.

Op de vraag om het actueel belang, in het licht van de voorgaande gegevens, toe te lichten, geeft de advocaat van de verzoekster te kennen dat het belang bij het thans voorliggende beroep behouden blijft aangezien de verzoekster op gedwongen wijze naar Spanje werd verwijderd en aangezien België, bij een eventuele nietigverklaring van de thans bestreden beslissing, bevoegd wordt om het verzoek om internationale bescherming te behandelen. De vertegenwoordigster van de verweerder werpt op dat er geen belang meer is bij het beroep tegen de huidige bestreden bijlage 26^{quater} aangezien tot een nieuwe bijlage 26^{quater} werd besloten op 17 februari 2023. Zij legt tegens een stuk neer (zie *supra*, punt 2.2.) om de kennisgeving van deze beslissing aan te tonen.

De verzoekster maakt met haar betoog niet duidelijk, en de Raad ziet niet in, op welke manier zij nog steeds een belang zou hebben bij het beroep tegen het overdrachtsbesluit (bijlage 26^{quater}) dat werd genomen in het kader van een eerste in België ingediende verzoek om internationale bescherming en waarin Spanje als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van dit verzoek werd aangeduid, nu de verzoekster na de daadwerkelijke overdracht aan Spanje en een (illegale) terugkeer naar België inmiddels alhier een tweede verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Op basis van de vaststellingen van het Hof van Justitie in het hierboven aangehaalde arrest *Aziz Hasan* kan immers slechts worden vastgesteld dat een overdracht naar Spanje enkel zou kunnen plaatsvinden op grond van het meest recent getroffen overdrachtsbesluit van 17 februari 2023 en niet langer op grond van het thans bestreden overdrachtsbesluit van 17 mei 2022.

In het voormelde arrest *Aziz Hasan* heeft het Hof overigens ook het volgende gesteld:

“50 Ook het feit dat bij de bevoegde rechter nog een beroep aanhangig is tegen het besluit tot afwijzing van een verzoek om internationale bescherming dat tijdens een eerste verblijf in de betrokken lidstaat is ingediend, sluit niet uit dat artikel 24 van de Dublin III-verordening wordt toegepast in een situatie als aan de orde in het hoofdgeding, aangezien dat besluit, bij gebreke van opschortende werking van dat beroep, geacht moet worden uitwerking te hebben, zoals is bepaald in die verordening, en dus inhoudt dat de administratieve procedure die naar aanleiding van de indiening van het verzoek om internationale bescherming is ingeleid, is afgesloten.

(...)

53 Aangezien uit de overwegingen in de punten 35 tot en met 39 van het onderhavige arrest blijkt dat de loutere uitvoering van de overdracht niet definitief de verantwoordelijkheid vaststelt van de lidstaat

waaraan de betrokken persoon is overgedragen, kan een nieuwe overdracht bovendien niet worden overwogen zonder dat de situatie van die persoon opnieuw is onderzocht en is nagegaan of de verantwoordelijkheid, na de overdracht van die persoon, niet naar een andere lidstaat is overgegaan.

54 In dat verband moet worden benadrukt dat een dergelijk nieuw onderzoek van de situatie van de betrokken persoon kan worden verricht zonder dat de verwezenlijking van de doelstelling verzoeken om internationale bescherming snel te behandelen, wordt doorkruist, aangezien bij dat nieuwe onderzoek uitsluitend rekening dient te worden gehouden met wijzigingen die zich na de vaststelling van het eerste overdrachtsbesluit hebben voorgedaan.

55 Derhalve moet op de eerste vraag, onder b), en op de tweede en de derde vraag worden geantwoord dat artikel 24 van de Dublin III-verordening aldus moet worden uitgelegd dat in een situatie als aan de orde in het hoofdgeding, waarin een onderdaan van een derde land, na in een eerste lidstaat om internationale bescherming te hebben verzocht, aan deze lidstaat is overgedragen na de afwijzing van een in een tweede lidstaat ingediend nieuw verzoek, en vervolgens zonder verblijfstitel naar het grondgebied van die tweede lidstaat is teruggekeerd, tegen die onderdaan een terugnameprocedure kan worden gevoerd, en dat hij niet opnieuw kan worden overgedragen aan de eerste lidstaat zonder dat een dergelijke procedure wordt gevolgd.”

Hieruit volgt dat de administratieve procedure voor het bepalen van de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het op 14 april 2022 in België ingediende verzoek om internationale bescherming reeds is afgesloten en dat in de actuele stand van het geding - doordat de verzoekster zonder verblijfstitel terugkeerde naar België en er vervolgens ook effectief een nieuw verzoek om internationale bescherming indiende - bij het nieuwe onderzoek om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen rekening moet worden gehouden met de wijzigingen die zich na de vaststelling van het thans bestreden overdrachtsbesluit hebben voorgedaan. Het gegeven dat de eerdere overdracht op gedwongen wijze werd uitgevoerd, doet hieraan geen afbreuk. Bovendien kan evenmin worden aangenomen dat een gebeurlijke vernietiging van de thans bestreden beslissing, er *ipso facto* toe leidt dat de bevoegdheid voor de behandeling verzoeksters beschermingsverzoek(en) naar België overgaat. Vermits het bestreden overdrachtsbesluit tijdig ten uitvoer werd gelegd, kan alleszins niet worden vastgesteld dat de verantwoordelijkheid krachtens artikel 29, lid 2, van de Dublin III-verordening van rechtswege overgaat op de Belgische autoriteiten. De Raad is daarnaast geen feitenrechter en hij kan dus niet in de plaats van de bevoegde overheid beslissen welke lidstaat bevoegd is in het licht van de criteria van de Dublin III-verordening. Ter terechtzitting wordt dit standpunt overigens ook niet concreet toegelicht; er wordt enkel geponeerd dat België in geval van vernietiging verantwoordelijk wordt. Bovendien blijkt dat in de huidige stand van het geding reeds een nieuw overdrachtsbesluit (bijlage 26^{quater} d.d. 17 februari 2023) voorligt, waarbij de verweerder op grond van een nieuw onderzoek van verzoeksters situatie, Spanje opnieuw als verantwoordelijke lidstaat heeft aangeduid. De verzoekster toont niet aan hoe een eventuele nietigverklaring van het thans voorliggende en reeds volledig uitgevoerde overdrachtsbesluit de wettigheid van het nieuwe overdrachtsbesluit van 17 februari 2023 zou kunnen vitiëren.

De Raad merkt bijkomend op dat het de verzoekster vrijstaat om een beroep in te dienen tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) van 17 februari 2023.

De Raad stelt derhalve vast dat de advocaat van de verzoekster ter terechtzitting geen elementen heeft aangebracht waaruit kan blijken dat de verzoekster, in de huidige stand van het geding, nog een actueel belang heeft bij de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing. De verzoekster doet derhalve niet blijken van het door de wet vereiste actueel belang.

Het beroep is niet-ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE